

az emberi találékonyág és precizitás további eredményeként csodálatos hűséggel jelenik meg a homorú mennyezeten az, amit ha fent a kupola és körben a fényszennyezés nem volna, az éjjeli égen amúgy is látnánk.

## Bár

A végső soron nem is szép nő kalapban és kibontott csokornyakkendőben úgy énekel, kásásan nyekeregve a bár homályában, mintha csak random hangokat szolmizálna el. A hangok forrása maga az addigi élet, jelentésük pedig az, ami ezután lesz, bár azt még senki sem érti a közönségből.

## Ein Werk ohne Opuszahl

Várady Szabolcsnak

Azt kérdezed, jó alcím-e, hogy *Repríz*.  
Vagy jobb a *Rekapituláció*?  
*Intarzia*? *Zanza*? *Cento*? *Da capo*?  
Szerző egybeolvassa ciklusát?

Nekem az ilyen alcím- vagy mottószerű mellékszövegek közül az tetszik a legjobban, amit Beethoven költött a C-dúr mise (op. 86.) első, Kyrie tételéhez. Egy haiku is kijönne belőle, sőt még maradna egy negyedik sorra is.

Valami nagyon nyomhatta a szívét, látszik, hogy nagyon el akart mondani valamit. Úgy érzem, olyasmit, mintha – ahogy Kosztolányi írja Bachról – egy érett férfi énekelne, vagy inkább dúdolgatna a sötétben,

csukott szájjal, és mintha mindig vissza-  
visszatérne valamire, amit  
nem lehet elégszer elmondani,  
mert ezt egy élet során tapasztalta,  
és nincs szebb, szomorúbb, tartalmasabb.  
Valamit, amiből ez lett a végén,  
pontosabban az elején:

*Andante con moto assai vivace quasi allegretto ma non troppo.*

De csak semmi szépelgés,  
a leghatásosabb darab mégis csak ez: D-E,  
majd egy oktávval feljebb: D-E és G-A.  
Minimális gyakorlattal eljátszható,  
és nyitja Batman barlangját.

